

Giết Tôi Sớm Một Chút Không Được Sao?!

Contents

Giết Tôi Sớm Một Chút Không Được Sao?!	1
1. Chương 1: Tôi Sẽ Khiến Cậu Sống Không Bằng Chết	1
2. Chương 2: Hành Hạ (h~)	2
3. Chương 3: Tôi Là Gì Của Anh !?	3
4. Chương 4: Cuối Cùng Anh Vẫn Chọn Giết Em (ngược)	4
5. Chương 5: Cô Đích Thị Là Con Rắn Độc !?	8

Giết Tôi Sớm Một Chút Không Được Sao?!

Giới thiệu

Thể loại: Danmei, SM, HE, Tra công tiện thụ, Ngược luyện, ngược tâm, ngược thân Trong buổi lễ đính hôn của hắn thì c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giet-toi-som-mot-chut-khong-duoc-sao>

1. Chương 1: Tôi Sẽ Khiến Cậu Sống Không Bằng Chết

Trong căn nhà rộng lớn đầy ắp những tiếng hỗn loạn. Một chàng trai có dáng người nhỏ nhắn, mái tóc nâu thẫm cùng làn da trắng toát lên sức hút mê người bước vào

- Thiên Phong, con về rồi sao, lại đây mẹ bảo.

Người đàn bà lộ rõ vẻ bối rối, không biết lại sắp có chuyện gì xảy ra nữa đây.

- Con đây, mẹ nói đi.

- Con trai, e...em gái con giết...giết người rồi...giết...giết vợ sắp cưới của Trịnh...Hy...con biết gia thế nhà họ mà...chỉ cần búng tay một cái tập đoàn nhà ta cũng có thể sụp đổ...em con còn trẻ cả tiền đồ ở phía trước...con có...thể thay e...em nhận tội không???

Thì ra, mẹ là muốn cậu nhận tội thay em, phải thôi vì một đứa con nuôi như cậu làm gì có thể sánh bằng đương kim tiểu thư danh giá.

- Mẹ...mẹ con biết rồi!?

- Thật sao cảm ơn con.

Cậu vội lao lên phòng, ngồi trong 1 góc mà khóc nức nở, cậu vốn chẳng có ruột thịt gì với họ, họ cứ mang cậu, giờ là lúc cậu trả ơn cậu phải đến tìm hắn - Trịnh Hy.

Trong một căn phòng khác, Trịnh Hy đang ôm bức ảnh người phụ nữ có mái tóc bồng bênh đang cười tươi trong nắng. Hắn đau đớn nhìn người mình yêu ra đi, hắn quyết phải tìm ra hung thủ giết cô. Bỗng có tiếng

chuông cửa “Ting Ting” vang lên, hấn vội cất tấm ảnh chạy xuống mở cửa. Trước mặt là một chàng trai nhưng mang một sức hút kì lạ, hấn trấn tĩnh một chút, dò hỏi:

- Xin chào, tôi là Từ Thiên Phong, con trai của tập đoàn Từ thị

- Anh tìm tôi có việc gì??

Gương mặt của Thiên Phong bắt đầu biến sắc, cố giữ lại vẻ bình tĩnh bắt đầu nói.

- Trong tiệc...t..tiệc đính hôn của anh....là tôi bắn...b..b.bb...bắn..bắn chết cô...ây, tôi muốn xin lỗi anh...xi...xin.lỗi... tôi...sẽ đi đầu thú ngay....

Cậu cố gắng lắp ghép những từ vừa nói cho liền mạch mà quên để ý gương mặt Trịnh Hy lúc này đã ngập tràn giận dữ, hấn ta như con sói nhanh tay nắm lấy cổ cậu ép vào tường, gân guốc nổi lên như muốn bóp chết con người trước mặt.

- M....mày...mày là thằng khốn...thằng khốn...c.cô ấy đã làm gì mày....tao...sẽ...để sống không bằng chết....mày...mày phải sống thay phần...cô ấy cho tao...oo..m....không phải đi đâu cả....chính...tay tao sẽ trừng phạt mày....m...mày phải sống ở đây...suốt phần đời...còn lại...haha...thằng khốn nạn.

Sự tức giận của hấn khiến Thiên Phong cả thân thể run rẩy cậu ôm lấy cổ mình, những vết hằn đỏ ửng và cả máu đang chảy xuống, cậu khụy xuống ngất đi trong lòng hấn

2. Chương 2: Hành Hạ (h~)

Hôm nay, hấn vẫn về nhà như mọi khi tầm hơn 11h đêm. Hấn lôi mấy chai rượu ra ngồi phịch xuống sofa từ từ thỏa mãn. Hấn cứ uống hết lại lấy chai mới, nhà hấn hiện tại chẳng khác gì quầy rượu ngoài bar.

Cuối cùng, hấn cũng chịu bước lên phòng nhìn thấy thân ảnh đang xanh xao, tái nhợt thu người vào một góc nhỏ trong phòng. Hấn cười khẩy rồi gào lên:

- Sao phải sợ, tôi đáng sợ vậy sao???? Hả...

Thiên Phong vẫn ngồi đó không đáp, run rẩy mà nắc nứn sợ hãi.

Hấn chạy tới nâng gương mặt thon gọn, nhợt nhạt của cậu lên. Gương mặt quá ư khả ái, một ý niệm xuất hiện trong đầu hấn, hấn muốn chiếm đoạt thân thể gầy gò này, muốn cậu là của riêng mình hấn, bất chấp bằng cách nào đi nữa.

Hấn thô bỉ giật đứt 2 cúc áo đầu của chiếc sơ mi mỏng, chiếc ngực trần trắng nõn lộ ra, hấn đưa tay sục sạo bên trong, vuốt ve nhụy hoa hồng rồi đưa miệng cắn ngấu nghiến. Cậu sợ hãi lùi lại, mồ hôi lúc này đã ướt đầm lưng:

- Anh...a...anh, xin anh tha cho tôi, anh muốn làm gì cũng được nhưng đừng làm vậy, xin...đừng...

Chưa nói hết câu, hấn đã ôm lấy cậu ném xuống giường

- Còn cầu xin?? Cậu hại chết vợ chưa cưới của tôi, tôi không thể làm như vậy sao, hủy hoại cậu xem cậu còn trinh trắng nổi không.

Như một con dã thú hấn lao tới đè bẹp cậu, nhanh chóng lột hết những gì trên cơ thể cậu xuống đất, bây giờ toàn thân cậu đã trần truồng, lộ ra một đường cong hoàn mỹ. Hấn lúc này cũng chẳng còn xót thứ gì trên người. Cậu vẫn ngoan cố vùng vẫy, đem hết sức lực trốn thoát. Nhưng làm sao địch nổi với một con sói đang lên cơn, hấn lấy chiếc cà vạt dưới đất trói tay cậu vào, dùng thân hình to lớn đè lên người cậu. Miệng bắt đầu khuấy đảo trong khoang miệng của cậu, đưa lưỡi mình quấn lấy cái lưỡi đang ẩm ướt kia, dùng sức ghì mạnh vào, mùi máu tanh trào ra hòa với nước bọt, thấm vào đầu lưỡi. Đôi tay hấn thoăn thoắt hành động, dang rộng hai chân cậu ra, lôi thứ to khổng của mình đặt ở cửa huyết.

- Xin anh...th..tha...cho tôi.

Đôi môi đầy máu, van lơn hết lời, hấn chẳng những không nghe còn đâm thẳng vào bên trong, cửa huyện vừa nhỏ vừa chặt khiến hấn càng thích thú. Trên tường ánh lên hình ảnh người đàn ông ra vào tự nhiên trong huyện đạo. Khoái cảm sập tới khiến hấn không chịu nổi mà đâm sâu hơn, tinh dịch trắng trào ra, loang lổ trên tay hấn. Hấn đưa tay lên trước mặt con người mắt đang nhắm chặt kia.

- ẶN

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên, cậu choàng mở mắt, kinh hãi nhìn hấn

- Khôngggggggggggg

Cậu hét lên, đẩy hấn ra xa, cậu lao ra ngoài, bỏ chạy khỏi hấn. Hấn lúc này đã chạy đuổi theo ra tới sân nhà, hấn lại tiếp tục đè cậu ra cắn vào vai cậu, ngứa ngáy trên da thịt cậu để lại những vết thâm tím xanh đen chẳng chịt. Cậu lúc này đã khóc nức nở, gương mặt xinh đẹp đã có phần tái nhợt hơn, cậu hồi hận, hối hận vì cam chịu ở đây. Cậu khóc, cậu òa lên thật to, hấn dừng lại vòng tay ra trước ôm lấy cậu, đột nhiên ấm áp lạ, trái tim cậu nhộn nhạo cả lên, đây gọi là loại cảm giác gì??? Đầu óc cậu bắt đầu trống rỗng. Lòng cậu đang tự hỏi, sao hấn hành hạ cậu nhưng giờ lại ấm áp như vậy.

- Dừng khóc, tôi không muốn cậu phải khóc.

Chẳng phải hấn là đang hành hạ cậu, muốn cậu bị giày vò sao??? Giờ lại không muốn cậu phải khóc, hấn rốt cuộc là có ý gì.

***H nhẹ thôi

mị không muốn đầu độc con dân:v***

3. Chương 3: Tôi Là Gì Của Anh !?

Như mọi ngày, Thiên Phong vẫn ở nhà tay trong tư thế bị trói nằm gọn vào một góc tường tối om. Đến cuối ngày, Trịnh Hy mới trở về, cậu nghe tiếng cộc cộc của giày da nhưng khoan đã có cả tiếng guốc của nữ. Cậu bỏ qua suy nghĩ rồi lại im lặng mân mê đôi tay hấn vết đỏ của mình.

- Anh yêu...

Bỗng có một giọng nữ ngọt sớt vang lên, cậu tò mò không biết đó là ai.

Hấn bước vào phòng cậu đang ngồi, đưa tay bóp mạnh cằm cậu, ngắm nghía một lúc rồi cời trói cho cậu. Hấn lẳng lặng đi ra ôm eo cô gái đang đứng ngoài kia, dục vọng vang lên khiến hấn bắt đầu sục sạo phần trên cô gái, chiếc ngực trần của cô đang dần lộ rõ. Cả hai quần lấy nhau, lưỡi của anh bắt đầu luồn vào khoang miệng đưa đẩy với cái lưỡi kia. Hấn đã từng làm vậy với cậu, giờ lại lặp lại những hành động với cô gái kia. Haha, sao trong lòng cậu không thể chấp nhận được việc đó, cậu cố gắng không nhìn 2 thân ảnh đang lỏa thể kia, cố bước nhanh lên tầng trên. Hấn thấy cậu đột nhiên dừng mọi hành động lại, dường như hấn không muốn làm tổn thương cậu nhưng một phần lại muốn vì cái gì??? Gương mặt cậu lúc này đã giàn giụa nước mắt, cậu rốt cuộc đang khóc vì cái gì??? Lòng ngực cậu nhói lên đau đớn như cảm giác bị người mình yêu phản bội hay cảm giác mất mát một thứ quý giá. Cậu khóc...khóc đến nỗi mắt sưng đỏ lên...cậu mệt mỏi...cậu muốn ra khỏi đây. Hấn tự bao giờ đã ở ngay trước mặt cậu, cô gái kia cũng lấy xe ra về. Hấn lại dang tay ôm lấy thân thể cậu, đem hơi ấm truyền vào trái tim lạnh lẽo kia. Cả hấn và cậu đều không thể hiểu cảm giác lúc hiện giờ là gì, hấn đưa tay vuốt ve tóc cậu vỗ về hấn.

- Tôi không muốn cậu khóc??

Hấn là đang bảo cậu không khóc, hấn đang có ý định gì. Cậu là đang được hấn thương hại. Cậu đẩy tay hấn ra, nhìn thẳng vào gương mặt hấn:

- Không cần thương hại, anh nói muốn cho tôi ném đau khổ mà sao lại bảo tôi đừng khóc, tôi là gì của anh, chả là gì cả, buông tha tôi đi.

Hắn lộ ra tia tức giận gần giọng nói với cậu:

- Là tôi thích thế, tôi không muốn cậu phải khóc nhưng tôi muốn hành hạ cậu. Mà tôi muốn làm gì với ai thì liên quan gì tới cậu, sao tôi thấy cậu khóc lại không kiểm soát được chính mình nữa!? Hả???

-...

- Sao thấy tôi như vậy cậu lại khóc, cậu yêu tôi sao!? Hhh tại sao...tại sao tôi

4. Chương 4: Cuối Cùng Anh Vẫn Chọn Giết Em (ngược)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Alo

- Hôm nay có việc cho anh đây, anh đến ngay đi

Trịnh Hy nghe xong rồi cúp máy, mặc vội chiếc áo vest lao ra xe, đi mất.

Hôm nay trời nắng đẹp, Trịnh Hy chắc có việc gấp nên mới ra ngoài sớm như vậy, hôm nay cậu không bị trời, thoải mái thăm thú khu vườn. Mùi hương thoang thoảng của vài bông kiêu mạch đan với mùi hương trên áo cậu tạo ra một bầu không khí vô cùng tươi mới. Bỗng có tiếng người đến gần, cậu quay ra nhìn, oa cậu tròn mắt khi thấy em gái mình đang ở đây, trước mặt cậu. Cậu vui mừng nhưng cũng hơi hoảng hốt:

- Sao em lại đến đây, anh ta mà biết sẽ giết em mất.

- Có sao đâu, anh ta chỉ biết người đó do anh giết không phải em, việc gì phải sợ, mà hình như nhà không có ai mà.

Cô thản nhiên nói như muốn đổ hết mọi tội lỗi lên người Thiên Phong, cậu có phần bức bối nhưng lâu ngày không gặp em gái nên gạt mọi chuyện ra. Luồn tay ôm lấy đứa em của mình, cô em vội kéo tay cậu nói:

- Hôm nay không có ai ở nhà, ra siêu thị với em chút đi.

Chưa kịp phản kháng cậu đã bị tổng lên xe lao vọt đi.

Gần 30" phút sau đã tới nơi cô để cậu trước cửa rồi phóng xe tìm chỗ gửi, lấy điện thoại gọi:

- Ra được rồi, nhớ bắt nó cho tử tế đừng để sơ hở gì!! (-.- con này xuất hiện là không có gì tốt đẹp mà)

Thiên Phong vẫn đứng chờ ở đó bỗng có lực đằng sau kéo cậu lại chồm đầu cậu bằng bao vải đen lúi vào xe.

- u..um...thả ra

Cậu ra sức kêu lên, một lần hét lại bị tên lạ mặt cho một bạt tai, cậu không hiểu cậu có thù gì với ai mà phải làm vậy.

Trịnh Hy được gọi đi ban nãy, giờ cũng đến nơi, cậu ta hẹn gặp một cô gái →__→←__← người đó lại chính là đứa em gái “ngây thơ vô số tội” của Thiên Phong, cô ta chạy tới đó rồi cọ xát người hắn:

- Anh....ừmmm (-)

Giọng cô ta đột nhiên ngọt bất ngờ, nũng nịu mà nói, hắn đây cô ta ra mặt lạnh băng không chút biểu cảm ()

- Người đâu.

- Anh yên tâm, lát em sẽ cho anh tùy ý xử lý.

Cô vờ vào nhà vệ sinh trang điểm, lại thực chất gọi điện cho bọn đàn em:

- Chuẩn bị xong chưa, không để cho nó thấy mặt biết không, vợ vẫn chết cả lũ.

Cô ta xong việc chạy ra, cố gắng nói nhỏ ghé sát vào tai anh:

- Đi thôi, giờ là lúc anh giết người rồi.

Cả hai người đến một khu nhà bỏ hoang, khá tồi tàn, không khí ẩm thấp lại rất nhiều cỏ dại. Hấn cùng cô bước vào, giữa căn nhà rồi nát có 1 thân ảnh nhỏ đang bị trói ngồi ở đó từ đầu đến chân đều bị bịt kín. Hấn lạnh lùng bước gần một chút, gần giọng nói lớn:

- Đây là tình nhân của bố tôi??

- Phải...phải chính là cô ta.

Dáng người nhỏ nhắn, thon thả rất giống con gái nhưng nào ai biết đó là Thiên Phong.

Thì ra, cô em gái của Thiên phong có ý hãm hại cậu từ trước, cô ta là thư ký của bố hấn luôn thông báo mọi thông tin về tình nhân của ông ta cho Trịnh Hy biết, bắt cóc để tùy mặc xử lý, những lần trước mấy người đó đều để kẻ khác ra tay anh chỉ đứng nhìn nhưng lần này nghe cô ả nói bố hấn yêu tình nhân này hơn mạng sống sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ. Hấn nghe vậy tức điên lên, cái chết của mẹ hấn năm xưa giờ đã để lại một vết sẹo không bao giờ lành, cậu cho rằng bố yêu người tình này hơn cả mẹ nên có ý tự ra tay. Kế hoạch thành công cô ta muốn chính tay giết người hấn yêu nhất, để cậu mãi mãi biến khỏi cuộc sống này.

- Giết nó đi anh...

Cô ta cầm súng đặt lên tay anh, rồi lùi lại đằng xa. Đôi mắt hấn giờ đã tràn ngập hận thù, nụ cười nhếch lên, chậm rãi nói tiếp:

- Cô tình nhân bé nhỏ à, sao lại đi quyến rũ một người đứng tuổi như thế, lại còn yêu thương...hử...xin lỗi số cô đã tận rồi.

Cậu giờ ngồi trong bóng tối cũng hiểu phần nào, cô ta bảo cậu là người tình của bố hấn, để hấn tin là thật mà giết cậu. Trùm kín mặt mũi để không biết cậu chính là nạn nhân. Haha cô em gái mà cậu tưởng bé bỏng lại như một con rắn độc, muốn hại chết cậu,...đành chấp nhận thôi, nếu cậu là người có thể kết thúc được trò chơi số phận này. Nước mắt chảy xuống thấm trên gò má xanh xao kia, vị mặn thấm vào đầu lưỡi làm cổ họng trở nên đắng ngắt.

- Đứng...ggg...sao...lại...sao...lại làm vậy với tôi, sao....sao...đến lúc tôi chọn yêu anh....chọn giữ tình yêu đáng khinh bỉ này...nhưng anh...lại...định phá nó.

Cậu thực muốn gào lên nói với hấn như vậy nhưng giờ nửa lời cũng không nói được, miệng của cậu bị bịt chặt thật chặt không lấy một cơ hội nào để mở miệng.

-“Đoàng”

Hấn không thương tiếc, bắn về phía trước, thân ảnh nhỏ ngã xuống. Cuối cùng anh vẫn giết cậu, chọn lựa giết cậu, vậy là kết thúc....kết thúc....tất cả mọi thứ sẽ kết thúc. Bao chùm đầu bị tung ra, hấn nhìn thấy cậu gương mặt trở nên trầm xuống. Tại sao...?...đây đâu phải tình nhân của bố...đây chẳng phải là Phong của cậu sao (_) anh chạy tới đỡ cậu quỵ xuống sàn đất mà hét lên:

- Tại sao...tại sao lại là em hả!?...tôi đang làm gì thế này.... Zaaaaaaaaa.....aaaaaa...sao...tôi lại tự tay giết em cơ chứ....

Cậu đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của hấn, cười nhạt mặt không còn một tí sức sống.

- Vậy là kết thúc....cta vốn chẳng...nợ..nhau..gì cả. Hy...đến cuối cùng anh vẫn chọn giết em..!?

Cậu từ từ ngắt lịm trong vòng tay hấn, hấn tâm tình đang rối loạn, bế thốc cậu lên lao tới bệnh viện.

Giờ việc của hấn là chờ đợi ngoài phòng cấp cứu, hấn là đang cắn rứt, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống trên gương mặt lạnh khốc nhưng đầy sợ hãi kia.

(*~ ~*) Giờ đi xử nó thôi ae

Cô ta cũng đã chạy đuổi kịp tới bệnh viện, vẫn dùng tông giọng ẻo lả mà nói chuyện với hấn:

- Anh...a...anh...tha lỗi cho em...e...em...không có cố ý..

Hắn tức tối túm cổ cô ghì mạnh vào tường, đôi mắt đỏ ngầu giờ khác gì một con ác ma.

- Không cố ý...à...chỉ cố tình thôi....PHẢI KHÔNG....HAAAAAAAAA

Hắn gằn giọng siết tay mạnh hơn khiến hô hấp của cô ả bị gián đoạn.

- Anh...hh..bỏ...em...ra trước đã. Chỉ vì em quá...yêu anh nên....nên...em...muốn giết anh ấy...ê...em...sai...rồi.

Cố gắng lắp ghép từng câu chữ để nói cho hắn hiểu...hắn buông cô ra...tát cho cô ả một bạt tai

- Đừng động vào người của tôi...cô...hèn...hạ...như vậy....mà...đòi...yêu...tôi...sao

- Hy...e...em...xin..lỗi mà, nhờ anh ấy...nói...e...em...giết

Xong đời nhà cáo, chưa đánh tự khai, chết chết, cố gắng lắp liếm câu nói nửa chừng kia, làm cô ả mồ hôi tuôn lã chã.

- À...e...em..em chỉ muốn...a..nh..yêu..em

- Cái gì cơ...cô giết ai...?

Hắn lại một lần nữa đe dọa cô, cô chưa kịp phản ứng đã bị họng trúng chĩa thẳng vào đầu.

- Nói...

Dồn đến chân tường giờ nói cũng chết không nói cũng chết. Cô từ từ nuốt nước miếng, lắp bắp:

- E..m...giết...vợ...vợ...vợ sắp cưới của anh...em.emm...để... anh...ấy...nhận...tội..tội.thay...anh...đừng giết em mà...em...van..anh...em chỉ muốn tốt cho anh thôi trước lễ đính hôn cô ta đã qua đêm với gã quản lý của nhà em...e...yêu...anh..lắm...em...sợ...anh...đau khổ.

Hắn buông tay, để cô ả ngã xuống, còn mặt mình thì bần thần cả ra...hóa ra kẻ thật lòng với hắn nhất chỉ có cậu - Thiên Phong và lỡ ra tay với chính người mà hắn yêu nhất...giờ mới nhận ra....giờ mới hối...hận...liệu có quá muộn...xin...lỗi.....đừng xảy ra chuyện gì....

Hắn gào thét trong đau khổ, quỳ trước cửa phòng cấp cứu mà cầu xin, hắn hối hận rồi...hối hận.....ANH XIN LỖI...ANH XIN LỖI NHIỀU LẮM...

*** Ừa:v chap này đau tim quá, ta đau lòng quá man ***

5. Chương 5: Cô Đích Thị Là Con Rắn Độc !?

Giới thiệu xúi: em gái Thiên Phong giờ đã có tên “Ái Ái” ~ hay không bạn mị đặt cho đấy hihi

Ái Ái về nhà trong nỗi sợ hãi, nơm nớp lo lắng Trịnh Hy sẽ tìm đến báo thù. Phải làm sao, làm sao bây giờ trốn đi đâu?? Nhờ ai bây giờ!? Hàng tá ý nghĩ thâm độc nảy sinh trong đầu óc rắn độc kia.

Sau gần 5 tiếng trong phòng cấp cứu, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, hấn chạy lại, hỏi thăm loạn xạ:

-Em ấy có sao không, bình an chứ?

Như không giữ được bình tĩnh hấn kéo vạt áo của bác sĩ, mặt lo lắng gặng hỏi.

-Cậu yên tâm chỉ là mất máu nhiều, giờ vẫn hôn mê, vài ngày sau sẽ tỉnh lại, viên đạn đã lấy ra an toàn.

Hấn thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đưa cậu trở về phòng dưỡng bệnh V.I.P chỉ có gia thế mới được ở phòng đặc biệt thế này. Hấn ngồi lại cạnh giường bệnh, đan tay cậu vào tay hấn, nhẹ nhàng xoa xoa mu bàn tay lạnh kia. Cậu bình an là tốt nếu không hấn không biết cả đời này mình sẽ hối hận như thế nào nữa, vuốt nhẹ mái tóc đen bóng bênh của cậu, đem hơi ấm của mình truyền cho cậu, hấn ghé sát vào tai cậu:

- Anh xin lỗi, bảo bối tỉnh lại nhìn anh đi, em không yêu anh cũng được nhưng anh yêu em, em đừng trách móc anh đi này.

Sau 3 ngày, cuối cùng con người xinh đẹp, bé nhỏ kia cũng chịu cự mình tỉnh giấc, hàng đôi mi dài chớp chớp liên tục rồi mở mắt nhìn ngó xung quanh, Trịnh Hy đang ngồi gục mặt vào tay cậu, bộ dạng mệt mỏi mà lịm đi. Cậu đưa tay xoa xoa lưng hấn, nhẹ nhàng...nhẹ nhàng, thì ra hấn cũng lo cho cậu vì cậu mà mệt mỏi như vậy, lòng chợt dấy lên niềm vui, khóe môi cong lên lộ ra nụ cười vui vẻ, hạnh phúc.

- Em dậy rồi sao?!

Hấn choàng tay ôm lấy cậu, giữ gọn thân thể mềm mại kia áp sát vào lồng ngực, hơi thở ấm nóng phả lên người cậu, khiến cậu bất giác ngượng ngùng, đôi má giờ đã đỏ ửng.

- Anh xin lỗi, anh yêu em. = =

Cậu nói bất ngờ làm cậu tròn mắt, chẳng phải anh vẫn hận cậu vì giết vợ sắp cưới của hấn sao, giờ lại nói yêu cậu, cậu là đang mơ nhất định là đang mơ. Cậu đẩy hấn ra nhưng sức còn rất yếu không những không đẩy ra được mà còn khiến cánh tay kia siết chặt hơn.

- Anh biết rất khó để em chấp nhận anh, nhưng anh sẽ làm mọi thứ để em có thể tin tưởng người đàn ông này. Chuyện hận thù bỏ qua trước đã, em cần nghỉ ngơi. (() ây gu hóa ra lãnh khốc cũng ghiền ngọt

ngào)

Vài ngày sau, cậu xuất viện và quay trở về căn nhà kia. Giờ cậu được tịnh dưỡng trong chính căn phòng của hần. Cậu mệt mỏi mà ngủ thiếp đi cũng một phần vì sự quan tâm đặc biệt này.

Gần tối, hần từ thư phòng chạy lại chỗ giường ngủ, cậu lúc này cũng đã tỉnh lại, người có chút khó chịu.

- Em mặc vậy không thoải mái đâu.

Như hiểu được, hần nhẹ nhàng nói khẽ, rồi lấy trong tủ ra một chiếc sơ mi trắng, là kích cỡ quần áo của hần. Hần đưa tay cởi hết quần áo trên người cậu rồi từ từ mặc áo sơ mi vào cho cậu. Trên người cậu giờ chỉ có chiếc áo sơ mi mỏng, để lộ xương quai xanh thật quyến rũ.

- Thoải mái chứ, anh đưa em xuống ăn cơm.

Lại chẳng đợi cậu nói, hần vòng tay ôm lấy người cậu, bế cậu vào lòng bước xuống nhà.

- Em dễ cưng như vậy mà giờ anh mới nhận ra nga

Gia nhân trong nhà đã dọn hết thức ăn lên bàn rồi thận trọng lùi lại để chủ nhân căn nhà bước xuống ăn. Hần không để cậu rời khỏi lòng mình nửa bước, từ lúc ngồi xuống vẫn yên vị trong lòng hần. Hần lấy một ít cháo, đưa lên miệng cậu

- Bảo bối, ngoan, há miệng ra nào.

Chả hiểu sao, cậu như bị thôi miên trước con người kia. Tự động mở miệng đưa thức ăn vào, lần đầu tiên, đây chính là lần đầu hần đối xử tốt với cậu. Cậu suýt chút nữa thì cảm động rơi nước mắt, sao lại có ngày hôm nay người con trai này sao lại ấm áp đến thế.

Cậu lại được bế quay trở lại giường, hần hôn nhẹ lên trán cậu, nói nhỏ:

- Bảo bối giờ nghỉ chút đi, giờ anh đi xử lý chút việc. ***_(._.)_ cbị chết em Ái Ái rồi***

Hần giờ đang ngồi trong căn hộ của Ái Ái, dường như có suy tính từ trước, cô ả vẫn khá thản nhiên mời hần vào nhà.

- Biết anh đến em có làm ít bánh ngọt với nước hoa quả, anh vào ăn chút đi

- Khỏi...

Hắn lạnh lùng đáp lại vào nhà ngồi xuống ghế sofa vẻ nghiêm túc:

- Tôi cần cô động đến người của tôi!?

Mặt cô ả có chút xanh xao nhưng thoáng chốc lại trở nên tà mị. Ái Á bước đến lấy ly nước ép táo để trên bàn đưa cho Trịnh Hy:

- Anh...hhh...bình tĩnh chút đã, uống ít nước hạ quả đi nào...

Hắn đưa tay đón ly nước uống bình thản,

- Giờ cô muốn gì...?!

- Xin lỗi, thuốc chưa có tác dụng...

- Cô...cô...đã bỏ gì vào thuốc

Hắn lúc này đã thoáng hốt hoảng, gấp gáp hỏi.

- Chỉ....là...

Hắn mất kiểm soát người nóng rực lên, nói lỏng cà vạt ở cổ, hắn cất giọng:

- Chỉ....là...XUÂN DƯỢC...thôi...sao?? Đồ đê tiện (á á á:v mỹ công sắp bị hiếp)

Cô ả đưa tay vuốt ve gương mặt kia, rồi nhanh chóng trượt xuống cúc áo hắn, từ từ lộ ra thân hình săn chắc của việc chăm tập luyện. Hắn giờ đang điên loạn, cuồng giã mà vô đầu bứt tai. Ái Á không ngần ngại cởi bỏ bộ váy đen trắng quăng xuống đất, từ từ đè lên người hắn:

- Thiên Phong, anh nhìn rõ chưa, xem xem anh ấy đang làm gì với tôi, từ bỏ đi, hãy rút ra khỏi cuộc sống của anh ấy đi, biến cho khuất mắt tôi.

Cô ả sau khi cho Trịnh Hy uống xuân dược đã call video với cậu, để điện thoại ở một chỗ quay hết phân đoạn từ lúc hắn ngấm thuốc tới giờ, sau việc lần trước cô ta vẫn còn dám làm vậy, thật đê tiện.

Cậu nghe được câu nói cũng vội cụp máy, đầu óc quay cuồng trống rỗng, hắn hứa sẽ yêu thương cậu mà??? Có lẽ cậu nên đi rồi ra khỏi cuộc sống của hắn rồi. Cậu một lần nữa lại rơi lệ nhưng đau khổ hơn rất nhiều, cậu gào lên trong tiếng khóc vội vã lao ra đường. Ông trời có lẽ cũng tiếc thương cho số phận hàm hui này mà đổ mưa, thấm lớn, những giọt nước mắt cùng mưa ào ào dội xuống chàng trai nhỏ bé. Cậu chạy ra mà

không đem theo cả dép, “choang” có tiếng vỡ của thủy tinh, đôi chân cậu lúc này đã thấm đầy máu, loạng choạng rồi ngã lăn ra đường, vị mặn của nước mắt vẫn đọng lại trên môi. Cậu lê lét đôi chân quờ quạng trong mưa gió, cậu nhìn thấy ánh đèn, à hay do cậu tưởng tượng đây có phải đèn xe của Trịnh Hy không?? Không chắc chắn không phải Trịnh Hy bỏ rơi cậu rồi, hẳn không cần cậu nữa...

Người đàn ông lao xuống xe, ôm lấy thân ảnh bé nhỏ kia vào lòng

- Phong, anh đây anh xin lỗi....anh xin lỗi.....sao em lại rời bỏ anh....em không muốn xem hết video đấy chứ!?

Hắn nhanh chóng lôi điện thoại ra trước mặt cậu, run run đẩy gần tầm mắt.

” - Anh...anh...tại sao thuốc không có tác dụng!?

- Cô quên tôi là Tổng tài của Trịnh Gia à, nơi đó lại không có lấy một loại thuốc nào giải được thứ xuân được rẻ tiền này...?! Xin lỗi tôi không thiếu

Hắn dùng tay bót chặt cổ cô ả:

- Giờ thì tôi phải tìm em ấy, không tìm được tôi sẽ mất em ấy mãi mãi đấy có biết không.....cô đích thị là một con rắn độc ngay cả anh trai mình cũng ra tay hãm hại, tôi nói cho cô nhớ: Tôi mãi mãi chỉ yêu một mình Âu Thiên Phong, Âu Ái Ái cô mãi mãi chỉ là con rắn độc đứng sau em ấy mà thôi.”

Nước mắt cậu lúc này càng rơi nhiều hơn nhưng đổi lại đó bạn giọt nước mắt hạnh phúc. Cậu ôm chặt lấy hắn rúc đầu vào lồng ngực ấm nóng đang thấm đẫm nước mưa kia. Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, rồi bế bổng cậu vào trong xe, suốt dọc đường về anh cứ vừa lái xe vừa siết chặt cậu trong lòng:

- Bảo bối, cứ như vậy mà ở bên anh thôi nhé...làm vợ anh được không!?

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giet-toi-som-mot-chut-khong-duoc-sao>